

## Arrest

**nr. 349 123 van 25 juni 2026**  
**in de zaak RvV X / IX**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS**  
**Maurice Van Meenenplein 14/6**  
**1060 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2024.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 september 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 september 2019 om internationale bescherming.

Op 8 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) bij een per fax overgemaakt schrijven van 3 september 2021 meldt dat deze beslissing werd ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 260 835 van 16 september 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 7 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 296 725 van 8 november 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 24 december 2024 beslist de adjunct-commissaris opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 december 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *“Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Pashtoun, geboren in Kohat in Pakistan op (...) 1998 en een soennitische moslim. U bent afkomstig uit Chalwazay in het district Deh Bala, provincie Nangarhar, maar woonde tot 8 maand voor uw vertrek in Pakistan. Toen keerde u samen met uw ouders terug naar jullie ouderlijk huis in Chalwazay, Deh Bala waar u verbleef tot uw vertrek uit Afghanistan. Twee dagen voor uw vertrek klopte de Taliban 's avonds bij uw ouderlijk huis aan. Uw vader opende de deur en toen de Taliban binnenkwam, zagen ze u zitten. Ze zeiden aan uw vader dat u oud genoeg was om de jihad te doen aan hun zijde. Uw vader zei dat u dezelfde avond niet kon meegaan maar dat hij u morgen naar hen toe zou brengen. De Taliban antwoordde dat hij u zeker de dag nadien naar hen toe moest brengen, anders zouden ze u zelf komen halen. De dag nadien, om 5 uur 's morgens heeft uw vader u naar Jalalabad gebracht. Het was toen juni of juli 2019. Na uw vertrek kwam de Taliban opnieuw naar u vragen. Uw vader zei niets, en werd door de Taliban in elkaar geslagen, daarbij brak zijn been. Daarna kwamen ze opnieuw naar u vragen bij uw vader en ze zeiden dat als ze u zouden vinden dat ze u zouden afmaken. Van Jalalabad reisde u met behulp van een smokkelaar, I. (...) naar Kabul, vanwaar u naar Nimroz reisde. U stak de grens over naar Pakistan, reisde vervolgens naar Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Italië, Frankrijk en dan België waar u aankwam op 26 september 2019 en verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten op 27 september 2019. Ter staving van uw asielrelaas legt u neer: een vluchtelingenkaart (PoR-kaart) (orgineel) en uw taskara (orgineel). Op 08/06/2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven en herkomst. Op 10/11/2023 werd deze beslissing door de Raad vernietigd omwille van een materieel gebrek in het dossier. In een bijkomend interview haalde u aan dat u hier geïntegreerd ben en een Belgische vriendin heeft. Hierbij legde u nog werkdocumenten, schooldocumenten, foto's en een brief van het ministerie van financiën neer.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u de Taliban vreest wegens een gedwongen rekrutering. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om die vervolgingsvrees aannemelijk te maken. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

*Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.). Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat*

een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Vooreerst heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich bij aankomst opgaf als minderjarige, u verklaarde dat u op het moment van uw verzoek tot internationale bescherming 17 jaar was. Echter, volgens een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde (KU Leuven), op 9 oktober 2019 werd uw leeftijd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (Leeftijdsbepaling jongeheer H. S. (...)), wat betekent dat u reeds meerderjarig was op het moment van uw aanvraag op 26 september 2019. Daarbij komt dat u een vluchtelingenkaart neerlegt waar uw geboortedatum vermeld staat als (...) 1999, en dat er dus geen twijfel kan over zijn dat u in 2019, op het moment van uw aanvraag reeds meerderjarig was. Daarenboven legt u ook een taskara neer waarop uw leeftijd bepaald werd op 20 jaar op 02/01/1398, omgerekend 22 maart 2019, en waarvan u verklaarde dat u deze drie maand voor uw vertrek uit Afghanistan was gaan halen (NPO 2, p. 22) wat er nogmaals op wijst dat u zich terdege bewust was van uw leeftijd toen u vertrok. Ten slotte dient ook gewezen te worden op uw verklaring dat uw oudere zus K. (...) en dat uw eerstvolgende jongere zus na u, M. (...), respectievelijk 22 en 20 jaar oud waren op het moment van het persoonlijk onderhoud op 26 november 2020 (NPO 1, p. 16). Hiermee bevestigt u zelf dat u onmogelijk 17 jaar oud kan geweest zijn op moment van uw aanvraag, in september 2019 en er dient dus vastgesteld te worden dat u bewust de asielautoriteiten heeft proberen te misleiden omtrent uw leeftijd. Deze vaststelling tast uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aan.

Verder dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen van meet af aan erg gebrekkig en niet coherent met elkaar zijn. Zo verklaarde u bij DVZ tot drie keer toe te zijn geboren in Chalwazay (Minteh-fiche, Registratiefiche VIB en Verklaring DVZ persoonsgegevens), wat u dan in het eerste persoonlijk onderhoud weerlegde door te zeggen dat u in Pakistan bent geboren en daar altijd heeft gewoond (NPO 1 p. 4) en u de vraag op DVZ niet goed begrepen had (NPO 1, p. 5) wat reeds de wenkbrauwen doet fronsen. Ook over uw vertrekdatum uit Pakistan bent u niet eenduidig. Zo verklaarde u bij DVZ dat u in 2016 teruggekeerd bent uit Pakistan naar Afghanistan (Verklaring DVZ Persoonsgegevens, p. 6) wat u dan terug simpelweg ontkende in uw eerste persoonlijk onderhoud (NPO 1, p. 5) en in uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u dat de tolk u zei dat te zeggen (NPO 2, p. 6), wat ten zeerste doet verbazen. U werd immers van meet af aan op het belang van het afleggen van juiste verklaringen gewezen en de verklaringen van DVZ werden u voorgelezen (NPO 1, p. 4), het zou dan ook vreemd zijn dat u akkoord zou gaan met een verkeerde tijdsaanduiding. Daarenboven gaf u als vertrekdatum uit Afghanistan het jaar 1397 op, wat zou betekenen dat u tussen maart 2018 en maart 2019 vertrokken zou zijn, wat helemaal niet te rijmen valt met uw verklaring dat u in 2.5 maand onderweg was naar België voor u uw asielaanvraag indiende op 26 september 2019. Deze laatste verklaring zou immers betekenen dat u vertrokken bent in juni 2019. Deze vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.

Bovendien zijn er vaststellingen die doen vermoeden dat u niet in Chalwazay in Deh Bala heeft verbleven of gewoond. Vooreerst zijn er uw verklaringen over uw terugkeer uit Pakistan met uw moeder en broers en zussen. Zo verklaarde u dat uw vader jullie stond op te wachten aan de grens met Torkham en dat jullie daar een pickup namen die jullie helemaal naar Mareez Kandow brachten. Het doet reeds de wenkbrauwen

fronsen dat jullie terugrit zo rechtstreeks kon verlopen, maar nog opmerkelijker is dat u over de terugweg niets kan vertellen (NPO 2, p. 7). U kan geen enkel district noemen, geen enkele grote plaats waar u bent gepasseerd. Hoewel er voor uw verklaring dat het de eerste keer was dat u deze weg aflegde, is het toch zeer opmerkelijk te noemen dat een jongeman van 19 jaar, oudste zoon van het gezin, geen enkele plek kan noemen waar jullie doorheen kwamen (NPO 2, p. 7), waaronder de zeer bekende Marko-bazaar, of Kabul Camp, vluchtelingenkamp dat u tegenkomt op de weg (landeninformatie 1 en landeninformatie 5). Opmerkelijk genoeg weet u wel dat Pachir wa Agam en Kot aan uw district grenzen, en noemt overigens ook verkeerdelijk Khogyani dat niet aan uw district grenst (NPO 1, p. 28) (landeninformatie 2). Dit wijst op fragmentarische, ingestudeerde kennis, eerder dan kennis uit ervaring. Ook de grote 'landmarks' in uw district kent u niet, zo werd u gevraagd naar bergen in uw district (NPO 1, p. 28 en NPO 2, p. 11). Daarbij noemt u een heuvel met de naam Saruka en de berg Raghe, maar niet de besneeuwde toppen van de Spin Ghar of Safed Koh bergen die naar het zuiden van uw district liggen, en die grens vormen met Pakistan (landeninformatie 3). Over de stroom, waar u meermaals naar verwijst als referentiepunt in de omgeving van uw dorp, kan u niet zeggen in welke richting deze stroomde (NPO 1, p. 17 en NPO 2, p. 17), ook al verbleef u kort in uw dorp, er mag verondersteld worden dat u op zijn minst de omgeving van zijn dorp kent. Gezien uw dorp in een erg ruraal gebied gelegen is, is het voorts zeer opmerkelijk dat u zelfs niet kan zeggen wat uw oom aan het kweken was op zijn velden op het moment van uw vertrek (NPO 2, p. 6). Verder is ook uw kennis van de lokale geografie zeer beperkt, ook al kon u door de gevechten zich moeilijk buiten uw dorp begeven, dan nog kan verondersteld worden van iemand dat hij een aantal dorpen in de omgeving kent, wetende dat uw familie altijd in uw dorp heeft gewoond en dat uw vader er heeft gewoond tot zijn vertrek naar Pakistan (NPO 1, p. 7). Bangzar, een dorp dat verder stroomopwaarts ligt vanaf uw dorp, zegt u niets, en het dorp Gagra evenmin (NPO 1, p. 26) noch Papin (NPO 2, p. 17), Tarnaw, Gajana, Rodkhana en Landi Khar Khane (NPO 2, p. 21) die u worden genoemd. Al deze dorpen liggen in een straal van 5 kilometer rond uw dorp en Mareez Kadow. Hoewel de korte duur van uw verblijf in Deh Bala in acht kan genomen worden, is toch verwonderlijk dat u nog nooit heeft gehoord van deze dorpen. In een heel aantal van deze dorpen deden zich incidenten voor, kort voor of tijdens uw aanwezigheid. Ten slotte dient ook te worden vastgesteld dat uw wegbeschrijving naar het districtcentrum van Deh Bala, de enige plek waar u zelf zou zijn geweest gedurende uw korte verblijf in Afghanistan, niet coherent is. Eerst zegt u dat in Mareez Kadow een auto nam in de richting van de stad Jalalabad, maar daarna zegt u dat het districtcentrum dichtbij Gurguray (Gorgori/Gargari) ligt (NPO 2, p. 25), wat in de tegenovergestelde richting ligt, en des te bevreemdend omdat er kort voordien naar deze plaats gevraagd werd en u deze niet kon situeren (NPO 2, p. 17) (landeninformatie 5 en 2 en 3). Deze vaststellingen wijzen op een gefragmenteerde en ingestudeerde kennis over uw district en doen twijfelen aan uw verklaring dat u er zeven à acht maand zou hebben gewoond.

Dit wordt nog duidelijker als gepeild wordt naar de veiligheidssituatie, waarover u niet of nauwelijks geïnformeerd bent. Vooreerst is het al heel bijzonder te noemen dat jullie gezin zou terugkeren naar een regio die zo conflictueus was op het moment van jullie verhuis. Immers, tijdens uw aanwezigheid in Afghanistan was Deh Bala nog één van de regio's die het zwaarst werd getroffen door de aanwezigheid van DAESH en was uw district het toneel van een erg complex conflict waarin verschillende actoren waren betrokken. Hierboven werd al aangestipt dat u de dorpen Papin en Gurguray amper of niet kende (NPO 2 p. 17). Dat doet de wenkbrauwen fronsen omdat volgens achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt net deze dorpen het bolwerk waren van DAESH en er hevig gevochten was tegen DAESH met versterking van buitenlandse militairen (Landeninformatie 6 en 7 en 17). Dat jullie zo slecht geïnformeerd zouden zijn bij uw terugkeer, is reeds opmerkelijk te noemen. Maar dat u bovendien zo weinig kan vertellen over wat er zich in uw eigen dorp en omgeving had afgespeeld is frappant, omdat u verklaarde dat jullie bij aankomst informeerden wat er allemaal was gebeurd in het dorp (NPO 1, p. 30) en omdat u verklaarde dat uw oom en tante aan vaderskant altijd in uw dorp in Deh Bala waren blijven wonen (NPO 1, p. 14). Het enige wat u hieromtrent aangeeft is een incident in Said Hakim waarbij een luchtaanval burgerslachtoffers had gemaakt en u evenzeer gehoord had dat Amerikanen uw dorp hadden gebombardeerd (NPO 1, p. 30). Dergelijke vaagheid is opmerkelijk in het licht dat er in januari 2018 sprake was van een groot luchten grondoffensief in uw district, en dit in de onmiddellijke omgeving van uw dorp waarbij meer dan 30 DAESH-strijders omkwamen terwijl u stelt dat de overheid niet naar het dorp kwam (NPO 1, p. 29) (Landeninformatie 8). Als u gevraagd wordt naar de kweek van poppy in uw district en of daar problemen mee zijn (NPO 1, p. 27), wordt duidelijk dat u niet op de hoogte bent van de houding van DAESH tegenover de kweek van poppy, evenmin als van de kidnapping die anderhalf jaar voor uw aankomst plaatsvond waarbij poppykwekers in het naburige dorp Rodkhani werden ontvoerd door DAESH (Landeninformatie 9). Dat u over deze incidenten die plaatsvonden in de onmiddellijke omgeving van uw dorp amper of niets kan vertellen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u bovendien over de situatie en de veiligheidsincidenten die plaatsvonden toen u in Deh Bala zou gewoond hebben, niets (concreets) kan vertellen is nog frappanter (NPO 2 p.27-31). Gezien uw vader en uw oom zich wel nog bewogen in het district voor boodschappen in Akakhel (NPO 1, p. 26 en NPO 2, p. 18) en u verklaarde dat u en uw oom naar Shamshad Radio luisterden (NPO 2, p. 13), lijkt het weinig plausibel dat u van geen deze incidenten niet op de hoogte zou zijn geweest. Zo werden er eind november 2018 veiligheidsoperaties uitgevoerd waarbij trainingskampen van DAESH werden vernietigd (Landeninformatie 10) en kort nadien werd een woordvoerder van DAESH omgebracht (Landeninformatie

11). Tevens werd in een andere veiligheidsoperatie in december 2018, de woordvoerder van DAESH in Afghanistan, Sultan Aziz Azam, die onder andere verantwoordelijk was voor het radiokanaal van DAESH, samen met drie andere strijders, gedood in uw district (Landeninformatie 12). U heeft echter geen weet van militaire operaties in uw district (NPO 2, p. 30). Verder verklaart u uitdrukkelijk geen weet te hebben van luchtaanvallen tijdens uw aanwezigheid (NPO 1, p. 32 en NPO 2, p. 28) terwijl in januari 2019, in Nari Oba, een dorp dat u slechts vaagweg weet te situeren (NPO 2, p. 16) een luchtaanval werd uitgevoerd waar verschillende DAESH-strijders omkwamen (Landeninformatie 13). Ten slotte heeft u ook geen weet van de bom in april 2019 die een dorpsoudste om het leven bracht in uw district (NPO 2, p. 30) (Landeninformatie 14). De achtergrondinformatie waarover het CGVS hieromtrent beschikt, werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Deze vaststellingen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij uw verklaring dat u in Deh Bala zou gewoond hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Bij uw verklaringen dat u te midden van deze tumultueuze conflictsituatie, die door EASO in de hoogste graad van 'conflict severity' werd geplaatst (Landeninformatie 15), zelf naar het districtscentrum te ging om uw taskara te laten opmaken in maart 2019 kunnen dan ook vraagtekens geplaatst worden. Het CGVS beschikt immers over achtergrondinformatie waaruit blijkt dat uw district in puin lag door de vele gevechten (Landeninformatie 16). Echter, nergens in uw beschrijvingen over hoe u uw taskara ging halen, vinden we een weerklank van deze enorme ravage die u op uw weg naar het districtscentrum zou gemerkt hebben (NPO 2, p. 26). Het is opmerkelijk dat u, gezien het de eerste keer was dat u buiten uw dorp kwam, de verwoeste toestand waarin uw district zich bevond, niet zou opmerken. Het is bovendien bevreemdend dat u, te midden van zo'n situatie, zich de moeite zou getroosten een taskara te laten maken, louter om uw identiteit te kunnen bewijzen (NPO 1, p. 21), zeker in het licht van uw verklaringen dat u nooit buiten uw dorp kwam omwille van de veiligheidssituatie (NPO 1, p. 6). Daarenboven dient er te worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde dat Sas Wali de districtshoofd was op het moment van uw aanvraag (NPO 2, p. 22) terwijl uit achtergrondinformatie blijkt dat Rizwanullah Basharmal sinds 2018 reeds aan het hoofd stond van uw district en dat hij dat in juni 2019 nog steeds was (Landeninformatie 16 en 17). Deze vaststellingen samen bovenstaande vaststellingen zetten uw verklaringen over uw recente herkomst verder op de helling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Chalwazay gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Bovendien werden er bijkomende vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten. Zo dient er te worden vastgesteld dat de rekruteringsactie door de Taliban zoals u die beschrijft in uw verklaringen reeds uitzonderlijk te noemen valt. Het CGVS beschikt over objectieve informatie dat er zich voldoende rekruten vrijwillig aanbieden bij de Taliban en dat zij zelden aan gedwongen rekrutering doen zoals u deze beschrijft in uw asielrelaas. Bovendien zijn zij dan specifiek op zoek naar profielen met een militaire achtergrond, wat niet uit uw verklaringen blijkt (NPO 1, p. 21). Rekrutering door de Taliban is bovendien doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Deze elementen vinden we niet terug in uw asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minder dan een jaar voor uw vertrek (Verklaring DVZ, Persoonsgegevens), na een periode van meer dan twintig jaar, samen met uw familie teruggekeerd was uit Pakistan, dat geen van uw familieleden naar uw weten lid is van de Taliban (NPO 1, p. 15 en p. 16), de malik geen uitgesproken sympathie voor de Taliban had (NPO 1, p. 35) en daarnaast verklaarde u ook dat uw vader tegen de Taliban was (NPO 1, p. 34). Dat de Taliban dan ook meteen voor u zou kiezen, valt in het licht van bovenstaande informatie zeer uitzonderlijk te noemen. Er kan immers verondersteld worden dat de Taliban zich bij zo'n rekruteringsactie vooral zou richten op families die ze kent, en dat ze mogelijk zou gebruik maken van tussenpersonen zoals de malik. Ook hiervan vinden we in u relaas geen elementen terug: u verklaarde immers dat de malik er enkel is om conflicten op te lossen en geen invloed heeft bij de Taliban (NPO 1, p. 35). Dat een dergelijke rekrutering in uw dorp zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig plausibel te noemen.

Daarenboven kan er worden aangestipt dat was er werkelijk sprake van een uitzonderlijke wervingsactie in uw dorp die avond waarvan u verklaarde dat de Taliban van huis tot huis ging (NPO 1, p. 34), het heel opvallend is dat u slechts één voorbeeld kan geven van een jongere die in uw dorp werd meegenomen door de Taliban, weliswaar na uw vertrek (NPO 1, p. 34). Had de Taliban werkelijk een actie opgezet waarbij zij van deur tot deur gingen, dan kan men veronderstellen dat die actie wel wat meer zou opleveren dan enkel u. Het valt immers moeilijk aan te nemen dat er in uw dorp slechts één jongere zou zijn die geschikt werd bevonden door de Taliban, te meer omdat u aangaf dat het enige criterium was dat de jongeren volwassen moesten zijn, en zij alle volwassen jongeren die ze tegenkwamen meenamen (NPO 1, p. 34). Dat uw broer T. (...), die op het moment van het persoonlijk onderhoud volgens uw verklaringen 18 jaar was (NPO 1, p. 16) ondertussen nog steeds in het dorp woont bij uw vader, ondanks het feit dat de Taliban volgens uw

verklaringen nog elke 15 dagen terugkeert (NPO 1, p. 35) en het ondanks de vaststelling dat hij aan de criteria van de Taliban voldoet, is dan ook in deze context verder opmerkelijk te noemen. Uw verklaring dat hij zich verstoep als de Taliban langskomt, rijmt niet met uw verklaring dat T. (...) uw vader vergezelt naar Jalalabad wanneer zij contact met u opnemen zo om de twee à drie maand (NPO 1, p. 12).

Verder is het ook zo dat binnen het tijds kader waarin u de gebeurtenissen plaatst, Deh Bala het toneel was van een heftig intern en vrij complex conflict waarbij meerdere actoren zoals DAESH, Taliban, het veiligheidspersoneel van de overheid, en lokale uprising groups een rol te spelen hadden. Uw verklaring hierover, namelijk dat de Taliban tegen uw vader zei dat er buitenlandse legers waren (NPO 1, p. 34), weerspiegelt deze complexiteit niet. Deze zeer vage reactie van de Taliban, die helemaal niet is toegepast op de lokale situatie in uw dorp of in Deh Bala, doet samen met de bovenstaande vaststellingen ernstige twijfels rijzen of de gebeurtenissen wel hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaart. De achtergrondinformatie hieromtrent is toegevoegd aan uw administratief dossier (Landeninformatie 18).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met betrekking tot uw lange verblijf in Pakistan, moet nog het volgende worden opgemerkt. Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De Taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering in. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt en dat de Taliban fondsen heeft uitgetrokken om terugkeerders materiële ondersteuning te bieden. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ondanks uw verblijf in Pakistan nog voeling had met de Afghaanse normen en waarden. U verklaarde immers dat u er veelvuldig in contact kwam met andere Afghanen, en u verklaart na uw verblijf in Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd te zijn. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.*

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat*

een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en

een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_migratiebewegingen\\_van\\_afghanen\\_sinds\\_de\\_machtsovername\\_door\\_de\\_taliban\\_20231214.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf), de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door

de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Hoewel u een groot deel van uw leven met uw familie in Pakistan geeft u aan dat u tijdens uw verblijf in Pakistan veelvuldig in contact kwam met andere Afghanen en blijkt zowel uit uw verklaringen als uit de documenten dat uw familie op een bepaald moment terugkeerde naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij specifieke aanpassingsproblemen hadden noch andere specifieke problemen kenden, los van de bezoeken gelinkt aan uw ongeloofwaardig relaas (CGVS 3 p. 4).

Voorts haalt u aan dat u in België alcohol drinkt, uitgaat en met meisjes omgaat. U zou zelfs een vaste vriendin hebben. Daarnaast bent u hier naar school geweest en hebt u gewerkt. Betreffende school dient te worden gesteld dat dit zeer beperkt was gezien u enkel taallessen hebt gevolgd waardoor niet kan worden ingezien dat u hierdoor dermate verwesterd zou zijn (CGVS 3 p.6). Betreffende werk hebt u logistieke taken verricht voor enkele grootwarenhuizen en werkte u in een nachtwinkel hetgeen evenmin kan gezien worden als elementen die het op zich moeilijker zou maken zich terug aan te passen aan de Afghaanse normen net als het loutere gegeven dat u hier een jaar naar school bent geweest. Betreffende uw vriendin dient te worden gesteld dat uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen. Zo verklaart u dat u al een jaar met C. (...)

samen bent en zij met u wil trouwen. Echter weet u haar familienaam niet en kent u evenmin haar verjaardagsdatum. Gevraagd naar de naam van haar ouders gaf u aan dat zij haar verstoten hadden. Echter kon u hieromtrent niet meer informatie geven omdat jullie hier niet over hadden gepraat. Gevraagd naar enige ruzies of discussies tussen jullie beiden kon u er geen bedenken hetgeen zeer opzienbarend is in een relatie die al een jaar aan de gang is. Gevraagd naar diepere gesprekken die u en C. (...) al hebben gehad kwam u niet verder dan dat jullie zoenden en begon u over seksuele betrekkingen. Het geheel van verklaringen die u over C. (...) gaf, zijn dermate oppervlakkig waardoor u het weinig aannemelijk maakt dat u een diepgaande relatie met haar hebt gehad. Betreffende de discotheken die u zou bezoeken dient evenzeer te worden gesteld dat u zelfs niet bij machte was de namen hiervan te noemen. Sowieso kan het nuttigen van alcohol niet worden gezien als een element die dermate onderdeel van uw identiteit vormt dat dit een terugkeer en herintegratie in Afghanistan in de weg zouden staan. Algemeen gaf u aan dat u nog steeds praktiserend moslim bent en kan u amper of niet concretiseren op welke wijze uw verblijf in België uw denkbeelden zouden hebben veranderd. Betreffende de denkbeelden of ideologie van de taliban kon u ook slechts heel oppervlakkig aangeven waar u het minst akkoord mee bent; namelijk dat u niet zou mogen drinken, met meisjes omgaan, u scheren of naar de moskee gaan wanneer je wilt. Voorts werd u gevraagd naar mensen die u in België hadden beïnvloed waarop u aangaf dat niemand u hier had beïnvloed noch zou u zich hebben ingezet voor enige organisatie die actief is in België. Gevraagd naar welke mensenrechten voor u het belangrijkste zijn komt u wederom niet verder dan muziek, alcohol en het hebben van een vriendin. Niets van dit alles duidt op een diepgewortelde verwestering die een aanpassing bij terugkeer onoverkomelijk zou maken (CGVS 3 p.7-12).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en de por kaarten bevatten persoonlijke gegevens die op zich niet in twijfel worden getrokken. Uw werkdocumenten, schooldocumenten en foto's tonen aan dat u hier een jaar naar school bent geweest, hier gewerkt heeft alsook in een nachtwinkel hetgeen in bovenstaande evenmin in twijfel wordt getrokken. De brief van het ministerie van financiën is louter een factuur, niet meer.

## C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt vooreerst dat hij een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst heeft. Hij vreest namelijk dat hij zou worden beschouwd *“als een verrader, een onverlaat”*, als hij zou terugkeren naar Afghanistan aangezien hij van zijn geboorte tot november 2018 in Pakistan heeft geleefd en hij geweigerd heeft zich aan te sluiten bij de taliban en daarom Afghanistan heeft ontvlucht. Hij wijst er verder op dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die door de taliban worden beschouwd *“als iemand die hun uiterst strenge godsdienstopvatting niet deelt en die in het Westen hebben gewoond, gevaar lopen indien zij naar Afghanistan terugkeren”* en refereert daarbij aan informatie van EUAA. Hij voegt toe dat hij *“slechts 8 maanden in Afghanistan heeft gewoond, de rest van zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht, al meer dan 5 jaar in België leeft, zich kleedt als een westerling, uitgaat naar nachtclubs, werkt in België, een Belgische vriendin heeft, zijn baard scheert en de Franse taal en Belgische wetten kent”* en daarom bij terugkeer naar Afghanistan een doelwit voor de taliban zou zijn.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat het CGVS moet nagaan of zijn terugkeer naar zijn land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de vluchtelingenstatus gaat verzoeker vooreerst in op zijn asielrelaas. Hij gaat daarbij in op zijn leeftijd op het tijdstip van zijn verzoek om internationale bescherming, op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS, op zijn *“belevenis”* in Chalwazgay, in het district Deh Bala, en op het feit dat hij geen melding heeft gemaakt van enige vrees in verband met de machtsovername door de taliban.

Daarnaast voert verzoeker een betoog over zijn vrees in verband met *“verwestering”*. Hij stelt dat hij meer dan vijf jaar geleden, in juli 2019, uit Afghanistan vertrok en sinds september 2019, dus sinds meer vijf jaar, in België leeft, dat hij *“maar 8 maanden in Afghanistan heeft gewoond”*, en dat hij deze vijf jaar in België zijn best heeft gedaan om zich hier te integreren. Hij wijst erop dat zijn vrees voor vervolging toekomstgericht moet worden beoordeeld. Vervolgens voert hij aan de hand van algemene informatie aan dat hij onder verschillende risicocategorieën valt, waardoor de grootste voorzichtigheid geboden is. Verzoeker verwijt het CGVS geen rekening te hebben gehouden met zijn verklaringen en wijst op de documenten die hij tijdens zijn derde onderhoud aldaar heeft neergelegd om zijn integratie in België aan te tonen. Hij verwijst ook naar enkele arresten van de Raad en betoogt dat uit het derde onderhoud blijkt dat hij *“heeft verklaard dat zijn huidige levensstijl en gedrag sterk afwijken van de traditionele Afghaanse normen en waarden”*, dat hij *“regelmatig sociale activiteiten onderneemt die in Afghanistan als taboe worden beschouwd, zoals uitgaan naar nachtclubs en het onderhouden van een relatie buiten het huwelijk”*, dat hij *“bewust de westerse levensstijl heeft omarmd, inclusief zijn kledingstijl en persoonlijke verzorging, zoals het scheren van zijn baard”*, dat hij *“zich volledig geïntegreerd voelt in de Belgische samenleving, waar hij zelfstandig leeft, werkt en een sociale kring heeft opgebouwd”*, en dat *“deze gedragingen en keuzes hem zichtbaar maken als een ‘verwesterde’ persoon en daardoor een verhoogd risico vormen bij terugkeer naar Afghanistan”*. Wat betreft zijn profiel gaat verzoeker concreet in op zijn onderwijs en taalbeheersing, op zijn leeftijd en de duur van zijn verblijf in België, op zijn sociaal netwerk in België, op de schriftelijke bewijsstukken van integratie die hij neerlegde, op zijn persoonlijke eigenschappen en gedrag, op zijn aanpassing aan westerse normen en waarden, op zijn gedeeltelijke afstand van de islamitische religie en op de moeilijkheden bij mogelijke re-integratie in Afghanistan.

Wat betreft de subsidiaire bescherming gaat verzoeker uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar en op de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan.

Bij het verzoekschrift wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

## 2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 2 juni 2026 legt verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query*

*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van december 2023, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023, aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van november 2024, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van januari 2026 en aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 27 maart 2026.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een beslissing van 31 maart 2025 neer waaruit blijkt dat hij gemachtigd is tot een beperkt verblijf van 1 jaar en 6 maanden. In deze aanvullende nota gaat hij ook in op de recente situatie in Afghanistan.

### 2.3. Beoordeling

#### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

#### 2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Hij verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

#### 2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor de taliban wegens een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken nu hij geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven en er bijkomende vaststellingen gedaan werden die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling zetten, omdat (ii) het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in zijn hoofde en er niet kan worden ingezien waarom hij zich niet zou kunnen vestigen in Afghanistan, omdat (iii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iv) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (v) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

#### 2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker laat in het tweede middel van zijn verzoekschrift gelden dat de informatie op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen niet kan worden beschouwd als voldoende actueel om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 2 juni 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Ook verzoeker refereert in zijn aanvullende nota aan recente objectieve informatie over de situatie in Afghanistan. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg

dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart geboren te zijn in Pakistan en in 2018 met zijn ouders naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. Na ongeveer acht maanden zouden taliban naar zijn huis zijn gegaan en tegen zijn vader gezegd hebben dat verzoeker oud genoeg was om de *jihad* te doen. Een dag later, ergens in juni of juli 2019, zou zijn vader verzoeker naar Jalalabad gebracht hebben om van daaruit Afghanistan te verlaten. Na zijn vertrek zouden de taliban opnieuw naar verzoeker gevraagd hebben en verzoekers vader in elkaar geslagen hebben toen deze niets zei. Een andere keer zouden ze gezegd hebben dat ze verzoeker zouden afmaken als ze hem vonden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu hij geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich bij aankomst opgaf als minderjarige, u verklaarde dat u op het moment van uw verzoek tot internationale bescherming 17 jaar was. Echter, volgens een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde (KU Leuven), op 9 oktober 2019 werd uw leeftijd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (Leeftijdsbepaling jongeheer H. S. (...)), wat betekent dat u reeds meerderjarig was op het moment van uw aanvraag op 26 september 2019. Daarbij komt dat u een vluchtelingenkaart neerlegt waar uw geboortedatum vermeld staat als (...) 1999, en dat er dus geen twijfel kan over zijn dat u in 2019, op het moment van uw aanvraag reeds meerderjarig was. Daarenboven legt u ook een taskara neer waarop uw leeftijd bepaald werd op 20 jaar op 02/01/1398, omgerekend 22 maart 2019, en waarvan u verklaarde dat u deze drie maand voor uw vertrek uit Afghanistan was gaan halen (NPO 2, p. 22) wat er nogmaals op wijst dat u zich terdege bewust was van uw leeftijd toen u vertrok. Ten slotte dient ook gewezen te worden op uw verklaring dat uw oudere zus K. (...) en dat uw eerstvolgende jongere zus na u, M. (...), respectievelijk 22 en 20 jaar oud waren op het moment van het persoonlijk onderhoud op 26 november 2020 (NPO 1, p. 16). Hiermee bevestigt u zelf dat u onmogelijk 17 jaar oud kan geweest zijn op moment van uw aanvraag, in september 2019 en er dient dus vastgesteld te worden dat u bewust de asielautoriteiten heeft proberen te misleiden omtrent uw leeftijd. Deze vaststelling tast uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aan.*

*Verder dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen van meet af aan erg gebrekkig en niet coherent met elkaar zijn. Zo verklaarde u bij DVZ tot drie keer toe te zijn geboren in Chalwazay (Minteh-fiche, Registratiefiche VIB en Verklaring DVZ persoonsgegevens), wat u dan in het eerste persoonlijk onderhoud weerlegde door te zeggen dat u in Pakistan bent geboren en daar altijd heeft gewoond (NPO 1 p. 4) en u de vraag op DVZ niet goed begrepen had (NPO 1, p. 5) wat reeds de wenkbrauwen doet fronsen. Ook over uw vertrekdatum uit Pakistan bent u niet eenduidig. Zo verklaarde u bij DVZ dat u in 2016 teruggekeerd bent uit Pakistan naar Afghanistan (Verklaring DVZ Persoonsgegevens, p. 6) wat u dan terug simpelweg ontkende in uw eerste persoonlijk onderhoud (NPO 1, p. 5) en in uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u dat de tolk u zei dat te zeggen (NPO 2, p. 6), wat ten eerste doet verbazen. U werd immers van meet af aan op het belang van het afleggen van juiste verklaringen gewezen en de verklaringen van DVZ werden u voorgelezen (NPO 1, p. 4), het zou dan ook vreemd zijn dat u akkoord zou gaan met een verkeerde tijdsaanwijzing. (...). Deze vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.*

*Bovendien zijn er vaststellingen die doen vermoeden dat u niet in Chalwazay in Deh Bala heeft verbleven of gewoond. Vooreerst zijn er uw verklaringen over uw terugkeer uit Pakistan met uw moeder en broers en zussen. Zo verklaarde u dat uw vader jullie stond op te wachten aan de grens met Torkham en dat jullie daar een pickup namen die jullie helemaal naar Marez Kadow brachten. Het doet reeds de wenkbrauwen fronsen dat jullie terugrit zo rechtstreeks kon verlopen, maar nog opmerkelijker is dat u over de terugweg niets kan vertellen (NPO 2, p. 7). U kan geen enkel district noemen, geen enkele grote plaats waar u bent gepasseerd. Hoewel er voor uw verklaring dat het de eerste keer was dat u deze weg aflegde, is het toch zeer opmerkelijk te noemen dat een jongeman van 19 jaar, oudste zoon van het gezin, geen enkele plek kan noemen waar jullie doorheen kwamen (NPO 2, p. 7) , waaronder de zeer bekende Marko-bazaar, of Kabul Camp, vluchtelingenkamp dat u tegenkomt op de weg (landeninformatie 1 en landeninformatie 5).*

Opmerkelijk genoeg weet u wel dat Pachir wa Agam en Kot aan uw district grenzen, en noemt overigens ook verkeerdelijk Khogyani dat niet aan uw district grenst (NPO 1, p. 28) (landeninformatie 2). Dit wijst op fragmentarische, ingestudeerde kennis, eerder dan kennis uit ervaring. Ook de grote 'landmarks' in uw district kent u niet, zo werd u gevraagd naar bergen in uw district (NPO 1, p. 28 en NPO 2, p. 11). Daarbij noemt u een heuvel met de naam Saruka en de berg Raghe, maar niet de besneeuwde toppen van de Spin Ghar of Safed Koh bergen die naar het zuiden van uw district liggen, en die grens vormen met Pakistan (landeninformatie 3). Over de stroom, waar u meermaals naar verwijst als referentiepunt in de omgeving van uw dorp, kan u niet zeggen in welke richting deze stroomde (NPO 1, p. 17 en NPO 2, p. 17), ook al verbleef u kort in uw dorp, er mag verondersteld worden dat u op zijn minst de omgeving van zijn dorp kent. Gezien uw dorp in een erg ruraal gebied gelegen is, is het voorts zeer opmerkelijk dat u zelfs niet kan zeggen wat uw oom aan het kweken was op zijn velden op het moment van uw vertrek (NPO 2, p. 6). Verder is ook uw kennis van de lokale geografie zeer beperkt, ook al kon u door de gevechten zich moeilijk buiten uw dorp begeven, dan nog kan verondersteld worden van iemand dat hij een aantal dorpen in de omgeving kent, wetende dat uw familie altijd in uw dorp heeft gewoond en dat uw vader er heeft gewoond tot zijn vertrek naar Pakistan (NPO 1, p. 7). Bangzar, een dorp dat verder stroomopwaarts ligt vanaf uw dorp, zegt u niets, en het dorp Gagra evenmin (NPO 1, p. 26) noch Papin (NPO 2, p. 17), Tarnaw, Gajana, Rodkhana en Landi Khar Khane (NPO 2, p. 21) die u worden genoemd. Al deze dorpen liggen in een straal van 5 kilometer rond uw dorp en Mareez Kandow. Hoewel de korte duur van uw verblijf in Deh Bala in acht kan genomen worden, is toch verwonderlijk dat u nog nooit heeft gehoord van deze dorpen. In een heel aantal van deze dorpen deden zich incidenten voor, kort voor of tijdens uw aanwezigheid. Ten slotte dient ook te worden vastgesteld dat uw wegbeschrijving naar het districtscentrum van Deh Bala, de enige plek waar u zelf zou zijn geweest gedurende uw korte verblijf in Afghanistan, niet coherent is. Eerst zegt u dat in Mareez Kandow een auto nam in de richting van de stad Jalalabad, maar daarna zegt u dat het districtscentrum dichtbij Gurguray (Gorgori/Gargari) ligt (NPO 2, p. 25), wat in de tegenovergestelde richting ligt, en des te bevreemdend omdat er kort voordien naar deze plaats gevraagd werd en u deze niet kon situeren (NPO 2, p. 17) (landeninformatie 5 en 2 en 3). Deze vaststellingen wijzen op een gefragmenteerde en ingestudeerde kennis over uw district en doen twijfelen aan uw verklaring dat u er zeven à acht maand zou hebben gewoond. Dit wordt nog duidelijker als gepeild wordt naar de veiligheidssituatie, waarover u niet of nauwelijks geïnformeerd bent. Vooreerst is het al heel bijzonder te noemen dat jullie gezin zou terugkeren naar een regio die zo conflictueus was op het moment van jullie verhuis. Immers, tijdens uw aanwezigheid in Afghanistan was Deh Bala nog één van de regio's die het zwaarst werd getroffen door de aanwezigheid van DAESH en was uw district het toneel van een erg complex conflict waarin verschillende actoren waren betrokken. Hierboven werd al aangestipt dat u de dorpen Papin en Gurguray amper of niet kende (NPO 2 p. 17). Dat doet de wenkbrauwen fronsen omdat volgens achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt net deze dorpen het bolwerk waren van DAESH en er hevig gevochten was tegen DAESH met versterking van buitenlandse militairen (Landeninformatie 6 en 7 en 17). Dat jullie zo slecht geïnformeerd zouden zijn bij uw terugkeer, is reeds opmerkelijk te noemen. Maar dat u bovendien zo weinig kan vertellen over wat er zich in uw eigen dorp en omgeving had afgespeeld is frappant, omdat u verklaarde dat jullie bij aankomst informeerden wat er allemaal was gebeurd in het dorp (NPO 1, p. 30) en omdat u verklaarde dat uw oom en tante aan vaderskant altijd in uw dorp in Deh Bala waren blijven wonen (NPO 1, p. 14). Het enige wat u hieromtrent aangeeft is een incident in Said Hakim waarbij een luchtaanval burgerslachtoffers had gemaakt en u evenzeer gehoord had dat Amerikanen uw dorp hadden gebombardeerd (NPO 1, p. 30). Dergelijke vaagheid is opmerkelijk in het licht dat er in januari 2018 sprake was van een groot luchten grondoffensief in uw district, en dit in de onmiddellijke omgeving van uw dorp waarbij meer dan 30 DAESH-strijders omkwamen terwijl u stelt dat de overheid niet naar het dorp kwam (NPO 1, p. 29) (Landeninformatie 8). Als u gevraagd wordt naar de kweek van poppy in uw district en of daar problemen mee zijn (NPO 1, p. 27), wordt duidelijk dat u niet op de hoogte bent van de houding van DAESH tegenover de kweek van poppy, evenmin als van de kidnapping die anderhalf jaar voor uw aankomst plaatsvond waarbij poppykwekers in het naburige dorp Rodkhani werden ontvoerd door DAESH (Landeninformatie 9). Dat u over deze incidenten die plaatsvonden in de onmiddellijke omgeving van uw dorp amper of niets kan vertellen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u bovendien over de situatie en de veiligheidsincidenten die plaatsvonden toen u in Deh Bala zou gewoond hebben, niets (concreets) kan vertellen is nog frappanter (NPO 2 p.27-31). Gezien uw vader en uw oom zich wel nog bewogen in het district voor boodschappen in Akakhel (NPO 1, p. 26 en NPO 2, p. 18) en u verklaarde dat u en uw oom naar Shamshad Radio luisterden (NPO 2, p. 13), lijkt het weinig plausibel dat u van geen deze incidenten niet op de hoogte zou zijn geweest. Zo werden er eind november 2018 veiligheidsoperaties uitgevoerd waarbij trainingskampen van DAESH werden vernietigd (Landeninformatie 10) en kort nadien werd een woordvoerder van DAESH omgebracht (Landeninformatie 11). Tevens werd in een andere veiligheidsoperatie in december 2018, de woordvoerder van DAESH in Afghanistan, Sultan Aziz Azam, die onder andere verantwoordelijk was voor het radiokanaal van DAESH, samen met drie andere strijders, gedood in uw district (Landeninformatie 12). U heeft echter geen weet van militaire operaties in uw district (NPO 2, p. 30). Verder verklaart u uitdrukkelijk geen weet te hebben van luchtaanvallen tijdens uw aanwezigheid (NPO 1, p. 32 en NPO 2, p. 28) terwijl in januari 2019, in Nari Oba, een dorp dat u slechts vaagweg weet te situeren (NPO 2, p. 16) een luchtaanval werd uitgevoerd waar verschillende DAESH-strijders omkwamen (Landeninformatie 13). Ten slotte heeft u ook geen weet van de

bom in april 2019 die een dorpsoudste om het leven bracht in uw district (NPO 2, p. 30) (Landeninformatie 14). De achtergrondinformatie waarover het CGVS hieromtrent beschikt, werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Deze vaststellingen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij uw verklaring dat u in Deh Bala zou gewoond hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Bij uw verklaringen dat u te midden van deze tumultueuze conflictsituatie, die door EASO in de hoogste graad van 'conflict severity' werd geplaatst (Landeninformatie 15), zelf naar het districtscentrum te ging om uw taskara te laten opmaken in maart 2019 kunnen dan ook vraagtekens geplaatst worden. Het CGVS beschikt immers over achtergrondinformatie waaruit blijkt dat uw district in puin lag door de vele gevechten (Landeninformatie 16). Echter, nergens in uw beschrijvingen over hoe u uw taskara ging halen, vinden we een weerklank van deze enorme ravage die u op uw weg naar het districtscentrum zou gemerkt hebben (NPO 2, p. 26). Het is opmerkelijk dat u, gezien het de eerste keer was dat u buiten uw dorp kwam, de verwoeste toestand waarin uw district zich bevond, niet zou opmerken. Het is bovendien bevreemdend dat u, te midden van zo'n situatie, zich de moeite zou getroosten een taskara te laten maken, louter om uw identiteit te kunnen bewijzen (NPO 1, p. 21), zeker in het licht van uw verklaringen dat u nooit buiten uw dorp kwam omwille van de veiligheidssituatie (NPO 1, p. 6). Daarenboven dient er te worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde dat Sas Wali de districtshoofd was op het moment van uw aanvraag (NPO 2, p. 22) terwijl uit achtergrondinformatie blijkt dat Rizwanullah Basharmal sinds 2018 reeds aan het hoofd stond van uw district en dat hij dat in juni 2019 nog steeds was (Landeninformatie 16 en 17). Deze vaststellingen samen bovenstaande vaststellingen zetten uw verklaringen over uw recente herkomst verder op de helling."

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker betoogt in het tweede middel dat hij, toen hij in België aankwam, zijn precieze geboortedatum niet kende en ervan overtuigd was dat hij 17 jaar oud was, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met de vaststelling dat hij bij de DVZ een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 30 september 2002 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, Dossier voor vernietiging, stuk 5, map 'DVZ', *Fiche mineur étranger non accompagné*). Door er nog aan te herinneren dat hij zeer laag opgeleid is en altijd in een afgelegen landelijk gebied heeft gewoond, doet verzoeker hieraan geen afbreuk. Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt overwogen dat hij bewust de asielautoriteiten heeft proberen te misleiden omtrent zijn leeftijd en dat deze vaststelling zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aantast.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen over waar hij werd geboren en wanneer hij is teruggekeerd naar Afghanistan, betoogt verzoeker in het tweede middel dat hij er tijdens zijn gehoor bij de DVZ "*soms de voorkeur aan gaf onjuiste informatie te verstrekken dan toe te geven dat hij de antwoorden op bepaalde vragen niet wist*". Hij beperkt zich hiermee tot het louter vergoelijken van de door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen, doch hij slaagt er met dit summiere betoog niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden *in concreto* te weerleggen. Waar hij stelt dat hij, toen hij in België aankwam, niet wist waar hij was geboren en dacht dat hij in Afghanistan was geboren en als baby naar Pakistan was verhuisd, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien maar moeilijk in overeenstemming te brengen is met zijn verklaring op het CGVS dat hij de vraag bij de DVZ niet goed had verstaan (adm. doss., stuk 8, Dossier voor vernietiging, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 november 2020, p. 5). De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het land waar hij werd geboren en over het tijdstip wanneer hij is teruggekeerd naar Afghanistan ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf in het dorp Chalwazay in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar voor zijn komst naar België.

Door verder in het tweede middel louter te herhalen "*dat hij 8 maanden in Afghanistan (Deh Bala - Nangarhar) heeft gewoond alvorens naar Europa te vertrekken*", doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten dat hij zijn beweerde verblijf in het dorp Chalwazay in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt. Voorts kunnen het gegeven dat het de eerste en enige keer was dat verzoeker de route van Pakistan naar Afghanistan nam en de beperkte opleiding die verzoeker zou hebben genoten naar het oordeel van de Raad niet verschonen dat hij over deze terugweg niets kon vertellen en geen enkel district en geen enkele grote plaats waar hij was gepasseerd kon noemen. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wordt van hem niet verwacht dat hij de namen van wijken of dorpen waar hij één keer in zijn leven doorheen is gekomen kan geven, doch wel dat hij kan vertellen over markante plaatsen, zoals de zeer bekende Marko-bazaar of Kabul Camp, die hij moet zijn tegengekomen. Hoewel verzoeker inderdaad niet letterlijk verklaarde dat Khogyani een "*grensdistrict*" van Deh Bala is, maar verklaarde dat dit district "*rondom*" Deh Bala is, kan de vraag of hij weet welke districten rondom zijn district liggen moeilijk anders worden geïnterpreteerd dan dat er wordt bedoeld welke districten aan zijn district grenzen. Er anders over

oordelen zou ertoe leiden dat verzoeker ook districten kon noemen op honderden kilometers afstand van het district waarvan hij beweert afkomstig te zijn, wat weinig zou bijdragen tot het onderzoek naar zijn werkelijke regio van herkomst voor zijn vertrek uit Afghanistan. Door verder nog te stellen dat hij in zijn eigen woorden en naar vermogen sprak over de bergen die hij vanuit zijn huis zag, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij ook de grote 'landmarks' in zijn district, en meer specifiek de besneeuwde toppen van de Spin Ghar of Safed Koh bergen die naar het zuiden van zijn beweerde district liggen en die de grens vormen met Pakistan, niet kent. Verzoeker poneert nog dat hij veel informatie heeft gegeven over de lokale geografie rond zijn dorp, doch hij betwist niet dat de namen van verschillende dorpen die in een straal van 5 kilometer rond zijn beweerde dorp liggen hem niets zeiden wanneer deze werden genoemd, noch dat zijn wegbeschrijving naar het districtscentrum van Deh Bala, de enige plek waar hij zelf zou zijn geweest gedurende zijn korte verblijf in Afghanistan, niet coherent is.

De kennis die verzoeker wel meent te kunnen aantonen, doet aan de voorgaande conclusies over zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. De informatie die verzoeker gaf over zaken met betrekking tot zijn omgeving, zoals voedselgewassen, namen van burens, de dichtstbijzijnde bazaar, de districtschef, de politiechef, namen van omliggende districten, bergen, de moskee, een waterbron, rivieren en veiligheidsincidenten, weegt immers niet op tegen de hogervermelde vaststellingen inzake zijn kennis over zijn regio van herkomst, nu zij ofwel eerder vaag en algemeen, ofwel moeilijk verifieerbaar is en bovendien fragmentarisch is en eenvoudig kan worden ingestudeerd. Verzoeker laat overigens na concreet aan te geven welke informatie hij zou hebben verstrekt die in de bestreden beslissing niet werd vermeld. Dat een "partijdig en uitsluitend belastend onderzoek" zou zijn gevoerd, wordt dan ook niet aangetoond.

Uit het geheel van de voorgaande motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij recent afkomstig is uit het dorp Chalwazay, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich volgens zijn verklaringen aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing:

*"Bovendien werden er bijkomende vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten. Zo dient er te worden vastgesteld dat de rekruteringsactie door de Taliban zoals u die beschrijft in uw verklaringen reeds uitzonderlijk te noemen valt. Het CGVS beschikt over objectieve informatie dat er zich voldoende rekruten vrijwillig aanbieden bij de Taliban en dat zij zelden aan gedwongen rekrutering doen zoals u deze beschrijft in uw asielrelaas. Bovendien zijn zij dan specifiek op zoek naar profielen met een militaire achtergrond, wat niet uit uw verklaringen blijkt (NPO 1, p. 21). Rekrutering door de Taliban is bovendien doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Deze elementen vinden we niet terug in uw asielrelaas.*

*Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minder dan een jaar voor uw vertrek (Verklaring DVZ, Persoonsgegevens), na een periode van meer dan twintig jaar, samen met uw familie teruggekeerd was uit Pakistan, dat geen van uw familieleden naar uw weten lid is van de Taliban (NPO 1, p. 15 en p. 16), de malik geen uitgesproken sympathie voor de Taliban had (NPO 1, p. 35) en daarnaast verklaarde u ook dat uw vader tegen de Taliban was (NPO 1, p. 34). Dat de Taliban dan ook meteen voor u zou kiezen, valt in het licht van bovenstaande informatie zeer uitzonderlijk te noemen. Er kan immers verondersteld worden dat de Taliban zich bij zo'n rekruteringsactie vooral zou richten op families die ze kent, en dat ze mogelijk zou gebruik maken van tussenpersonen zoals de malik. Ook hiervan vinden we in u relaas geen elementen terug: u verklaarde immers dat de malik er enkel is om conflicten op te lossen en geen invloed heeft bij de Taliban (NPO 1, p. 35). Dat een dergelijke rekrutering in uw dorp zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig plausibel te noemen.*

*Daarenboven kan er worden aangestipt dat was er werkelijk sprake van een uitzonderlijke wervingsactie in uw dorp die avond waarvan u verklaarde dat de Taliban van huis tot huis ging (NPO 1, p. 34), het heel opvallend is dat u slechts één voorbeeld kan geven van een jongere die in uw dorp werd meegenomen door de Taliban, weliswaar na uw vertrek (NPO 1, p. 34). Had de Taliban werkelijk een actie opgezet waarbij zij van deur tot deur gingen, dan kan men veronderstellen dat die actie wel wat meer zou opleveren dan enkel u. Het valt immers moeilijk aan te nemen dat er in uw dorp slechts één jongere zou zijn die geschikt werd bevonden door de Taliban, te meer omdat u aangaf dat het enige criterium was dat de jongeren volwassen moesten zijn, en zij alle volwassen jongeren die ze tegenkwamen meenamen (NPO 1, p. 34). Dat uw broer T. (...), die op het moment van het persoonlijk onderhoud volgens uw verklaringen 18 jaar was (NPO 1, p. 16) ondertussen nog steeds in het dorp woont bij uw vader, ondanks het feit dat de Taliban volgens uw verklaringen nog elke 15 dagen terugkeert (NPO 1, p. 35) en het ondanks de vaststelling dat hij aan de criteria van de Taliban voldoet, is dan ook in deze context verder opmerkelijk te noemen. Uw verklaring dat hij zich verstoopt als de Taliban langskomt, rijmt niet met uw verklaring dat T. (...) uw vader vergezelt naar Jalalabad wanneer zij contact met u opnemen zo om de twee à drie maand (NPO 1, p. 12).*

*Verder is het ook zo dat binnen het tijds kader waarin u de gebeurtenissen plaatst, Deh Bala het toneel was van een heftig intern en vrij complex conflict waarbij meerdere actoren zoals DAESH, Taliban, het veiligheidspersoneel van de overheid, en lokale uprising groups een rol te spelen hadden. Uw verklaring hierover, namelijk dat de Taliban tegen uw vader zei dat er buitenlandse legers waren (NPO 1, p. 34), weerspiegelt deze complexiteit niet. Deze zeer vage reactie van de Taliban, die helemaal niet is toegepast op de lokale situatie in uw dorp of in Deh Bala, doet samen met de bovenstaande vaststellingen ernstige twijfels rijzen of de gebeurtenissen wel hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaart. De achtergrondinformatie hieromtrent is toegevoegd aan uw administratief dossier (Landeninformatie 18)."*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, Dossier voor vernietiging, stuk 6, map met 'documenten', en adm. doss., stuk 7, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

*"Uw taskara en de por kaarten bevatten persoonlijke gegevens die op zich niet in twijfel worden getrokken. Uw werkdocumenten, schooldocumenten en foto's tonen aan dat u hier een jaar naar school bent geweest, hier gewerkt heeft alsook in een nachtwinkel hetgeen in bovenstaande evenmin in twijfel wordt getrokken. De brief van het ministerie van financiën is louter een factuur, niet meer."*

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en de beslissing tot machtiging van een beperkt verblijf die hij bij zijn aanvullende nota voegt, kan blijken dat verzoeker hier een aanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te regulariseren en dat dit heeft geleid tot de machtiging tot een beperkt verblijf op het Belgisch grondgebied. Dit heeft evenwel geen enkele betrekking op het vluchtrelaas van verzoeker en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan al het voorgaande.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*"Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering in. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.*

*Uit de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt en dat de taliban fondsen heeft uitgetrokken om terugkeerders materiële ondersteuning te bieden. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.*

*Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ondanks uw verblijf in Pakistan nog voeling had met de Afghaanse normen en waarden. U verklaarde immers dat u er veelvuldig in contact kwam met andere Afghanen, en u verklaart na uw verblijf in Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd te zijn. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan."*

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in het eerste middel van zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij vreest dat hij zou worden beschouwd "als een verrader, een onverlaat" als hij zou terugkeren naar Afghanistan aangezien hij van zijn geboorte tot november 2018 in Pakistan heeft geleefd en dat hij slechts acht maanden in Afghanistan heeft gewoond. Deze vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in de in

de bestreden beslissing aangehaalde informatie en in de stukken van het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

In het eerste middel van zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die door de taliban worden beschouwd *“als iemand die hun uiterst strenge godsdienstopvatting niet deelt en die in het Westen hebben gewoond, gevaar lopen indien zij naar Afghanistan terugkeren”*. In het tweede middel gaat verzoeker verder in op zijn vrees in verband met *“verwestering”*.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de *‘civic space’* is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de *‘legitieme heersers’* verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het *‘Taliban General Directorate of Intelligence’* (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, p. 24, en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa’s* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft *‘zina’* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, 15 juni 2022, in EUAA, *“Afghanistan security situation”* van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, *“Afghanistan, Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, p. 20, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van november 2024, p. 25, en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om *‘immorele inhoud’* te

bestrijden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers *online* actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of als op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (hierna: SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, “*Focus Afghanistan. Return from abroad*”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd

als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *“Country Guidance”* van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd en zijn recente verblijf voor zijn komst naar Europa. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn concrete situatie in Afghanistan na een eventuele terugkeer uit het Westen.

Voorts bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overwegingen:

*“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.*

*Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

Hoewel u een groot deel van uw leven met uw familie in Pakistan geeft u aan dat u tijdens uw verblijf in Pakistan veelvuldig in contact kwam met andere Afghanen en blijkt zowel uit uw verklaringen als uit de documenten dat uw familie op een bepaald moment terugkeerde naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij specifieke aanpassingsproblemen hadden noch andere specifieke problemen kenden, los van de bezoeken gelinkt aan uw ongeloofwaardig relaas (CGVS 3 p. 4).

Voorts haalt u aan dat u in België alcohol drinkt, uitgaat en met meisjes omgaat. U zou zelfs een vaste vriendin hebben. Daarnaast bent u hier naar school geweest en hebt u gewerkt. Betreffende school dient te worden gesteld dat dit zeer beperkt was gezien u enkel taallessen hebt gevolgd waardoor niet kan worden ingezien dat u hierdoor dermate verwesterd zou zijn (CGVS 3 p.6). Betreffende werk hebt u logistieke taken verricht voor enkele grootwarenhuizen en werkte u in een nachtwinkel hetgeen evenmin kan gezien worden als elementen die het op zich moeilijker zou maken zich terug aan te passen aan de Afghaanse normen net als het loutere gegeven dat u hier een jaar naar school bent geweest. Betreffende uw vriendin dient te worden gesteld dat uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen. Zo verklaart u dat u al een jaar met C. (...) samen bent en zij met u wil trouwen. Echter weet u haar familienaam niet en kent u evenmin haar verjaardagsdatum. Gevraagd naar de naam van haar ouders gaf u aan dat zij haar verstoten hadden. Echter kon u hieromtrent niet meer informatie geven omdat jullie hier niet over hadden gepraat. Gevraagd naar enige ruzies of discussies tussen jullie beiden kon u er geen bedenken hetgeen zeer opzienbarend is in een relatie die al een jaar aan de gang is. Gevraagd naar diepere gesprekken die u en C. (...) al hebben gehad kwam u niet verder dan dat jullie zoenden en begon u over seksuele betrekkingen. Het geheel van verklaringen die u over C. (...) gaf, zijn dermate oppervlakkig waardoor u het weinig aannemelijk maakt dat u een diepgaande relatie met haar hebt gehad. Betreffende de discotheken die u zou bezoeken dient evenzeer te worden gesteld dat u zelfs niet bij machte was de namen hiervan te noemen. Sowieso kan het nuttigen van alcohol niet worden gezien als een element die dermate onderdeel van uw identiteit vormt dat dit een terugkeer en herintegratie in Afghanistan in de weg zouden staan. Algemeen gaf u aan dat u nog steeds praktiserend moslim bent en kan u amper of niet concretiseren op welke wijze uw verblijf in België uw denkbepelden zouden hebben veranderd. Betreffende de denkbepelden of ideologie van de taliban kon u ook slechts heel oppervlakkig aangeven waar u het minst akkoord mee bent; namelijk dat u niet zou mogen drinken, met meisjes omgaan, u scheren of naar de moskee gaan wanneer je wilt. Voorts werd u gevraagd naar mensen die u in België hadden beïnvloed waarop u aangaf dat niemand u hier had beïnvloed noch zou u zich hebben ingezet voor enige organisatie die actief is in België. Gevraagd naar welke mensenrechten voor u het belangrijkste zijn komt u wederom niet verder dan muziek, alcohol en het hebben van een vriendin. Niets van dit alles duidt op een diepgewortelde verwestering die een aanpassing bij terugkeer onoverkomelijk zou maken (CGVS 3 p.7-12).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in het eerste middel louter te herhalen dat hij "slechts 8 maanden in Afghanistan heeft gewoond, de rest van zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht, al meer dan 5 jaar in België leeft, zich kleedt als een westerling, uitgaat naar nachtclubs, werkt in België, een Belgische vriendin heeft, zijn baard scheert en de Franse taal en Belgische wetten kent". Ook in het tweede middel beperkt verzoeker zich in wezen tot het stellen dat hij Afghanistan meer dan vijf jaar geleden heeft verlaten en sinds september 2019 in België leeft, waar hij gedurende vijf jaren zijn best heeft gedaan om zich te integreren. Ook hiermee toont hij niet in concreto aan dat hij gedurende zijn verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. In tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel tracht voor te houden, blijkt uit de bovenstaande motivering dat de adjunct-commissaris wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn verklaringen en documenten. De omstandigheid dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het derde persoonlijk onderhoud niet is teruggekomen op deze documenten, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat hij bij deze documenten nog nadere informatie had kunnen geven die ertoe zou hebben geleid dat de beoordeling hierover anders zou zijn en heeft dan ook geen belang bij zijn grief. Hoewel uit de

door hem in de loop van de administratieve procedure afgelegde verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Dit kan ook niet blijken uit de omstandigheid dat hij in België een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9b/s van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze heeft geleid tot de machtiging tot een beperkt verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kan worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman die geen zicht biedt op zijn leeftijd, maar naar schatting minstens 26 jaar oud – en waarschijnlijk zelfs ouder – is, die evenmin zicht biedt op waar hij geboren is en wanneer hij uit Pakistan naar Afghanistan is teruggekeerd, en die weliswaar een groot deel van zijn leven in Pakistan heeft gewoond, Afghanistan voor de machtsovername door de taliban verlaten heeft en al bijna 7 jaar in België is, doch die beweert tijdens zijn vormende jaren ook een korte periode in Afghanistan te hebben verbleven en tijdens zijn verblijf in Pakistan veelvuldig in contact te zijn gekomen met andere Afghanen en van wie kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij geweigerd heeft om zich aan te sluiten bij de taliban en met hen *jihad* te voeren, dat (ii) het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming vast te stellen en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor

de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM, en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de COVID-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde Staten, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (*ibid.*, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen. Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (*ibid.*, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Hij voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift weliswaar aan dat zijn familieleden bij zijn tante in Kabul zijn ondergedoken en dat de man van deze tante de enige is die werkt om alle gezinsleden te onderhouden en moeite heeft om in hun basisbehoeften te voorzien, doch hij toont hiermee niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (heden Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsoverneming door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op 19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van

grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie. De informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift en zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota is immers dezelfde informatie als, of ligt in lijn met, de informatie op basis waarvan deze analyse werd gemaakt. Hieruit kan niet blijken dat de beoordeling voor de provincie Nangarhar verschillend zou zijn van deze van de rest van Afghanistan.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve wordt, gelet op wat voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5), *iuncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6), *iuncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, aannemelijk maakt. De materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming zijn immers dezelfde gebleven.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens drie interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN